

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D.,
ve věci

žalobkyně: **A. H.**, narozená „X“,
bytem „X“,
zastoupená Mgr. Václavem Voříškem, advokátem,
se sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha 8 – Dolní Chabry,

proti

žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**, odbor dopravy a silničního hospodářství,
se sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 2. 2018, č. j. 430/DS/2018, JID:
27258/2018/KUUK/MŠ,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného Krajského úřadu Ústeckého kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství, ze dne 8. 2. 2018, č. j. 430/DS/2018, JID: 27258/2018/KUUK/MŠ, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Mostu, odboru správních činností (dále jen „magistrát“), ze dne 4. 4. 2017, č. j. MmM/039646/2017/OSČ-P/TM. Tímto rozhodnutím magistrát podle § 125f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

8/2018

zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), uložil žalobkyni pokutu 1 500 Kč za správní delikt podle § 125f odst. 1 téhož zákona spočívající v tom, že žalobkyně jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 odst. 3 téhož zákona nezajistila, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem. Skutek spočíval v tom, že dne 13. 9. 2016 ve 12:20 hodin v Mostě, v ulici Javorová, u bloku 525, v blízkosti restaurace Jalta, stál blíže nezjištěný řidič s motorovým vozidlem tovární značky VOLKSWAGEN, reg. zn. „X“, jehož je žalobkyně provozovatelkou, na chodníku, kde to není dopravní značkou povoleno, čímž porušil § 4 písm. c) zákona o silničním provozu. Magistrát současně podle § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), uložil žalobkyni povinnost uhradit náklady řízení paušální částkou 1 000 Kč.

2. Žalobkyně se v žalobě zároveň domáhala toho, aby soud zrušil také uvedené rozhodnutí magistrátu a uložil žalovanému povinnost nahradit jí náklady soudního řízení.

Žaloba

3. V žalobě žalobkyně namítala, že s odkazem na § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, ve znění účinném do 30. 6. 2017, nebyly dány podmínky pro zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, neboť magistrát nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení o přestupku, proto věc odložil usnesením zaznamenaným do spisu, tedy nepostupoval v souladu s právem, pokud žalobkyni jakožto osobu dotčenou nevyrozuměl o odložení přestupku, čímž žalobkyni zkrátil na jejích právech. Tento postup magistrátu mohl mít dle názoru žalobkyně vliv na zákonnost rozhodnutí dle § 76 odst. 1 písm. c) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), neboť s odkazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 48 A 82/2016-22 se žalobkyně proti odložení věci mohla domáhat ochrany zásahovou žalobou.
4. Dále pak žalobkyně poukázala na nepřezkoumatelnost výroku rozhodnutí magistrátu z důvodu nesrozumitelnosti, jelikož ve výrok absentuje zákonem stanovené obligatorní náležitost, konkrétně určení formy zavinění.
5. Dále žalobkyně namítala neexistenci „správního deliktu dle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu“, a to s ohledem na novelu silničního zákona provedenou zákonem č. 183/2017 Sb., v jejímž důsledku skutková podstata „správního deliktu provozovatele vozidla“ v době rozhodování žalovaného neexistovala. Jednalo se o pozdější změnu zákona ve prospěch žalobkyně, žalovaný měl proto dle názoru žalobkyně rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušit, neboť žalobkyně nemohla být uznána vinnou ze spáchání správního deliktu provozovatele vozidla, když správní delikt provozovatele vozidla již neexistoval.
6. Následně žalobkyně uvedla, že v důsledku nezákonně stanovené příliš krátké legisvakanční lhůty se v době od 1. 7. 2017 do 13. 7. 2017 vyžadovalo pro spáchání přestupku dle § 125f zákona o silničním provozu zavinění alespoň ve formě nedbalosti, a to s ohledem na nezákonnost stanovení legisvakanční lhůty zákona č. 183/2017 Sb. a čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod. V této souvislosti namítla, že údajný správní delikt nezavinila, neboť učinila vše fakticky možné k tomu, aby nedošlo k porušení silničního zákona jeho

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

vozidlem. Údajnému porušení zákona nijak zabránit nemohla a nejednala tedy ani v nedbalosti nevědomé, neboť mohla legitimně očekávat, že osoba, které vozidlo přenechala, svůj slib neporušit právní normy dodrží.

7. Dále žalobkyně namítala, že magistrát nezákonně rozhodoval o sankci, neboť zohlednil pouze ustanovení § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu ve spojení s ustanovením § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu (+ příslušnou vyhlášku v případě výroku o nákladech řízení) a tak výrok rozhodnutí neobsahoval přesné ustanovení, dle kterého bylo rozhodováno. S ohledem na změnu zákona ke dni právní moci nebyl žalobkyně schopna přezkoumat, zda bylo možné uložit příslušný druh trestu.
8. Podle žalobkyně magistrát vůbec nezohlednil ustanovení § 44 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, dle kterého je možné rozhodnout o mimořádném snížení sankce. I pokud by správní orgán nedospěl k závěru, že je možné mimořádně snížit sankci, byl dle názoru žalobkyně povinen tuto možnost zvažovat, neboť sankce jsou ukládány *ex officio*. V této souvislosti odkázala na ustanovení § 112 odst. 3 nového zákona o přestupcích. Žalobkyně se domnívala, že byly dány podmínky pro mimořádné snížení výměry pokuty, neboť ve věci nebyly zjištěny žádné přitěžující okolnosti a sankce měla mít pouze preventivní charakter.
9. Další žalobní námitkou bylo nevymezení místa údajného protiprávního jednání, neboť správní orgán vymezil místo spáchání přestupku slovy „v Mostě, na ulici Javorová u bloku 525, v blízkosti restaurace Jalta“. Takové vymezení považovala žalobkyně za nedostatečné, mylné a zavádějící, neboť ulice Javorová je složitým komplexem ulic, přerušovaných mnoha křižovatkami s různou úpravou stání. Žalobkyně konstatovala, že parkování na chodníku není s odkazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 48/2008-58 a č. j. 2 As 111/2015-42 vždy protiústavní, dopravním značením může být parkování na chodníku povoleno. Žalobkyně měla za to, že z výroku napadeného rozhodnutí nelze ověřit, zda místo, na němž vozidlo stálo, bylo chodníkem a jaké bylo v místě umístěno značení.
10. Žalobkyně dále konstatovala, že výrok správního rozhodnutí je zmatečný a není z něj zřejmé, v čem spočívalo porušení dopravně právních předpisů, jež jí bylo kladeno za vinu, neboť není zřejmé, zda žalobkyně porušila § 53 odst. 2 silničního zákona, když parkovala v místě, kde stání na chodníku značkami upraveno nebylo nebo § 4 písm. c) silničního zákona, jehož porušení by se dopustila stáním na chodníku, kde je parkování upraveno dopravního značkou.
11. Žalobkyně rovněž namítla, že samotná skutková podstata správního deliktu provozovatele vozidla a především pak povinnost stanovená v § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu je v rozporu s Ústavou České republiky, ústavními principy a základními právy. Akcentovala, že uvedené ustanovení zakotvuje presumpci odpovědnosti provozovatele vozidla za jednání řidiče při užití vozidla, jehož je provozovatelem, a obsahuje tak pravidlo vyžadující nesplnitelné chování, neboť provozovatel vozidla zpravidla není chopen ovlivnit chování řidiče, tedy zajistit, aby při užití vozidla na pozemních komunikacích byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu. V souvislosti s touto námitkou pak žalobkyně navrhla, aby soud řízení přerušil, když Krajský soud v Ostravě podal návrh na zrušení patřičných Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

8/2018

ustanovení zákona o silničním provozu k Ústavnímu soudu, který jej projednává pod sp. zn. Pl. ÚS 15/16.

12. Dále zastávala názor, že byla v řízení krácena na svých právech, a to pokud se jedná o dvojí náklady při dokazování a nahlížení do spisu, seznamování s podklady rozhodnutí, apod., jakož i dvojí sankce a dvojí náklady správního řízení, když nebyly správní delikty provozovatele vozidla projednány ve společném řízení, ač má žalobkyně právo na jejich projednání ve společném řízení, jakož i na stanovení souhrnného trestu a pouze jedné povinnosti plnit náklady řízení.
13. Závěrem žalobkyně namítla, že přestupek byl zjištěn obecní policií, která k jeho oznámení nebyla oprávněna, neboť dohlížet na bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích je obecní policie oprávněna pouze v rozsahu stanoveném zákonem o obecní policii.

Vyjádření žalovaného k žalobě

14. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Popsal průběh správního řízení a k první námitce žalobkyně, že věc přestupku nebyla řádně odložena, konstatoval, že postupoval v souladu s § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu účinného ke dni zahájení řízení, podle kterého obecní úřad obce s rozšířenou působností správní delikt projedná, pokud neučinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a a) nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, neboť nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě nebo b) řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno. V daném případě žalovaný řízení odložil, neboť po dobu 60 dnů správní orgán I. stupně nezjistil osobu pachatele, ačkoliv žalobkyně jako údajného řidiče vozidla označila I. H., nar. „X“, bytem „X“ včetně doručovací adresy. Na uvedených adresách byla však osoba I. H. neznámá. Usnesením ze dne 5. 1. 2017 proto magistrát věc přestupku odložil, o čemž žalobkyni nevyrozuměl, neboť zákonná díkce ukládala žalovanému poznamenat odložení věci pouze do spisu. Následně bylo vedeno řízení s žalobkyní coby provozovatelkou vozidla, v němž byla o správním deliktu řádně vyrozuměna a měla možnost se s usnesením o odložení přestupku seznámit.
15. K další žalobní námitce spočívající v absenci formy zavinění ve výroku rozhodnutí žalovaný konstatoval, že žalobkyně byla uznána ze správního deliktu provozovatele vozidla v režimu tzv. objektivní odpovědnosti, tj. bez ohledu na zavinění. Novela přestupkového zákona začala platit až od 1. 7. 2017, přičemž napadené rozhodnutí bylo vydáno a žalobkyni doručeno ještě před účinností této novely a vzhledem k tomu, že žalovaný následně přezkoumával rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 4. 4. 2017, rozhodoval podle „staré právní úpravy“.
16. K žalobní tvrzení neexistenci správního deliktu dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu žalovaný sdělil, že v době rozhodování magistrátu existoval „správní delikt provozovatele vozidla“, který byl s účinností od 1. 7. 2017 nahrazen „přestupkem provozovatele vozidla“, žalovaný stejně jako magistrát však postupoval dle zákona

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

účinného do 30. 6. 2017. Z tohoto důvodu považoval žalovaný námitku žalobkyně za bezpředmětnou.

17. Ohledně žalobního bodu, v němž žalobkyně rozporovala zavinění, žalovaný znovu zopakoval, že žalobkyně uznána ze správního deliktu provozovatele vozidla v režimu objektivní odpovědnosti, kdy se zavinění neřeší. Je povinností provozovatele vozidla zajistit, aby při užití vozidla a pozemních komunikacích byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla stanovená zákonem. Žalovaný upozornil, že u tohoto typu odpovědnosti se neprovádí dokazování, provozovatel vozidla se pouze vyzve k zaplacení určené částky nebo označení osoby řidiče vozidla, která vozidlo v době spáchání přestupku řídila. Provozovatel vozidla je zákonem postaven do role spoluodpovědného za chování řidiče, kterému svěřil vozidlo. Provozovatel vozidla se však může své odpovědnosti zprostit.
18. Žalovaný k námitce žalobkyně vztahující se k nezákonnému rozhodování o sankci za správní delikt uvedl, že tuto námitku považuje za nedůvodnou, neboť správní orgán I. stupně při rozhodování o sankci zohlednil ustanovení § 125f odst. 3 a § 125c odst. 5 písm. g) silničního zákona, tedy dostatečně a správně popsal, jakým způsobem byla sankce uložena a podle jakého zákonného ustanovení. Žalovaný doplnil, že sankce byla uložena při samé spodní hranici ve výši 1 500 Kč, s čímž souvisí i další námitka žalobkyně, že magistrát nepřihlédl k možnosti mimořádného snížení sankce. Vzhledem k tomu, že správní orgány rozhodovaly za účinnosti silničního zákona a zákona přestupců ve znění účinném do 30. 6. 2017, přičemž tato právní úprava snížení sankce neumožňovala, považoval žalovaný i tuto námitku žalobkyně za nedůvodnou.
19. K žalobkyní tvrzenému nedostatečně vymezenému místu spáchání přestupku žalovaný sdělil, že prvostupňový správní orgán shodně jako žalovaný vycházel z materiálů dodaných Městskou policií Most. Žalovaný se domníval, že v předložených materiálech je místo zaparkování vozidla žalobkyně dostatečně popsáno a fotograficky zdokumentováno. Blok č. 525 v Javorové ulici je tvořen domy č. p. „X“ až č. p. „X“, přičemž dům č. p. „X“ je přímo u místa, kde bylo zaparkované vozidlo žalobkyně.
20. Ve vztahu k údajnému zmatečnému výroku rozhodnutí, z něhož není zřejmé, za co byla žalobkyně postižena, žalovaný uvedl, že žalobkyně byla uznána ze správního deliktu provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, kterého se dopustila tím, že jako provozovatelka vozidla VOLKSWAGEN, reg. zn. „X“ v rozporu s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistila, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. Ze slovního popisu protiprávního jednání je zřejmé, že vozidlo žalobkyně stálo na chodníku v rozporu s § 53 odst. 2 silničního zákona. Výrok rozhodnutí proto žalovaný nepovažoval za zmatečný a nepřezkoumatelný.
21. Žalovaný k tvrzené absenci odkazu na přestupek, jehož znaky jednání žalobkyně vykazovalo, konstatoval, že ve výroku rozhodnutí byl slovy popsán děj přestupku „*Blíže nezjištěný řidič dne 13. 9. 2016 ve 12:20 hodin v Mostě, v ulici Javorová u bloku 525, v blízkosti restaurace Jalta, v rozporu s ustanovením § 53 odst. 2 zákona o silničním provozu stál s motorovým vozidlem VOLKSWAGEN, registrační značky „X“, na chodníku, kde to není dopravní značkou povoleno, a tím porušil ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu*“, z čehož je zřejmé, že byla porušena dvě ustanovení zákona o silničním provozu. Žalovaný Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

připustil, že v rozhodnutí správního orgánu I. stupně sice chybělo, že přestupek byl spáchán dle § 125c písm. k) zákona o silničním provozu, avšak toto ustanovení bylo uvedeno v samotném oznámení o dopravním přestupku i ve výzvě k zaplacení určité částky.

22. Stran žalobkyní vznesené žalobní námitky týkající se protiústavnosti odkázal žalovaný na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 6 As 73/2016-40.
23. K údajnému nevedení společného řízení o více správních deliktech téhož pachatele se žalovaný odmítl vyjádřit s uvedením, že k tomuto tvrzení nemá dostatek informací.
24. Závěrem se žalovaný vyjádřil k tvrzení žalobkyně vztahující se k absenci oprávnění obecní policie ke zjištění přestupku. Žalovaný považoval postup Městské policie Most za zákonný, neztotožnil se ani s námitkou žalobkyně, že podklady pro zahájení řízení byly získány v rozporu se zákonem.

Posouzení věci soudem

25. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť žalovaný ani právní zástupce žalobkyně nesdělili soudu do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byli ve výzvě výslovně poučeni, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
26. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
27. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového i právního stavu věci dospěl k závěru, že žaloba není z pohledu uplatněných žalobních námitek důvodná. V této souvislosti soud poznamenává, že neshledal důvod pro přerušení řízení, jak navrhovala žalobkyně, neboť v mezidobí Ústavní soud vyhlásil nález ze dne 16. 5. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 15/16, jímž zamítl návrh Krajského soudu v Ostravě na zrušení patřičných ustanovení zákona o silničním provozu.
28. Z předloženého správního spisu soud zjistil následující rozhodné skutečnosti. Magistrát obdržel od Městské policie Most oznámení o podezření ze spáchání přestupku ze dne 24. 10. 2016, č. j. 2016/28429; k tomuto oznámení byly přiloženy 4 fotografie dokumentující spáchání přestupku. Magistrátem bylo zjištěno, že provozovatelem tohoto vozidla byla žalobkyně. Prvostupňový správní orgán ji proto výzvou k úhradě ze dne 6. 12. 2016 vyzval ve lhůtě patnácti dnů k úhradě určené částky 300 Kč nebo ke sdělení totožnosti řidiče vozidla. Na tuto výzvu žalobkyně reagovala podáním doručeným magistrátu dne 9. 12.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

2016, v němž uvedla, že předmětné vozidlo řídil pan I. H., narozen „X“, bytem „X“. Současně žalobkyně uvedla doručovací adresu v ČR údajného řidiče vozidla. Magistrát usnesením ze dne 5. 1. 2017, č. j. MmM/002417/2017/OSČ-P/TM přestupek odložil dle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích a dne 23. 1. 2017 vydal příkaz č. j. MmM/009827/2017/OSČ-P/TM. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně prostřednictvím svého zmocněnce dne 3. 12. 2017 odpor. Výzvou k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí ze dne 7. 2. 2017 byla žalobkyně informována o ukončení shromažďování podkladů pro vydání rozhodnutí a byl jí stanoven termín k nahlédnutí do spisu. Dne 4. 4. 2017 vydal magistrát rozhodnutí č. j. MmM/039646/2017/OSČ-P/TM, které žalobkyně napadla blanketním odvoláním, které nebylo přes výzvu správního orgánu I. stupně doplněno. Žalovaný pak dne 8. 2. 2018 vydal napadené rozhodnutí, jež dne 9. 2. 2018 nabylo právní moci.

29. Soud se nejprve zabýval námitkou žalobkyně, že magistrát věc přestupku odložil, aniž by o tom vyrozuměl žalobkyni. Dle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích, ve znění účinném do 30. 6. 2017 správní orgán věc dále odloží, jestliže nezjistí do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě. V daném případě žalobkyně k výzvě magistrátu uvedla, že předmětné vozidlo řídil pan I. H., narozen „X“, bytem „X“ a současně uvedla jeho doručovací adresu v ČR. Na obou uvedených adresách byl však žalobkyní označený řidič neznámý. Podle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu obecní úřad obce s rozšířenou působností správní delikt podle odstavce 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno. Správní orgán v souladu s § 66 odst. 4 rozhodl o odložení věci vydáním usnesení, které zaznamenal toliko do spisu. Pokud se žalobkyně domnívala, že prvostupňový orgán pochybil, nic jí nebránilo jeho závěry rozporovat již v rámci proběhlého správního řízení. Toto však neučinila a proti napadenému rozhodnutí podala prostřednictvím svého zmocněnce pouze blanketní odvolání, které ani přes výzvu prvostupňového orgánu nedoplnila. Veškeré bližší rozvedení námitek provedla žalobkyně až v rámci podané žaloby. Procesní strategii žalobkyně, potažmo jejího zmocněnce, spočívající v pasivitě po celou dobu správního řízení považuje krajský soud za účelovou a obstrukční, sledující cíl zdržet průběh správního řízení. Obdobné jednání již dříve ve své judikatuře hodnotil i Nejvyšší správní soud, když ve svém rozsudku ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013-60, uvedl, že je „obecně vhodné, aby stěžovatel neuchovával paletu námitek proti přestupkovému rozhodnutí na pozdější dobu, ale uplatnil je již v prvním stupni přestupkového řízení. Jinak se stěžovatel zbytečně připraví o posouzení námitek v obou instancích správního řízení. Navíc se může teprve ex post podaná obrana o chybách měření jevit dle kontextu věci i jako účelová“. Soud má tedy za to, že v předmětné věci postupoval prvostupňový orgán v souladu se zákonem a námitku žalobkyně shledal nedůvodnou.
30. V další námitce žalobkyně namítala neuvedení formy zavinění ve výrokové části rozhodnutí magistrátu. Podle § 77 zákona o přestupcích, ve znění účinném pro projednávanou věc, musí výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, obsahovat též *opis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, formu zavinění, druh a výměru sankce, popřípadě rozhodnutí o upuštění od uložení*

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

sankce (§ 11 odst. 3), o započtení doby do doby zákazu činnosti (§ 14 odst. 2), o uložení ochranného opatření (§ 16), o nároku na náhradu škody (§ 70 odst. 2) a o náhradě nákladů řízení (§ 79 odst. 1). Výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, bude vždy obsahovat tři části: výrok o vině, výrok o trestu a uložení povinnosti k náhradě nákladů spojených s projednáním přestupku. Forma zavinění bude z povahy věci součástí výroku o vině. Podle § 3 zákona o přestupcích k *odpovědnosti za přestupek postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění*. Z toho vyplývá, že pro posouzení viny je podstatné pouze rozlišení zavinění na úmyslné a nedbalostní. Rozlišení mezi vědomou a nevědomou nedbalostí se poté může promítnout do rozhodování o druhu a výměry sankce (§ 12 odst. 1 zákona o přestupcích), tedy do odůvodnění rozhodnutí o přestupku, takové rozlišení však nemusí být výslovně uvedeno ve výrokové části rozhodnutí (k tomu srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 2. 2017, č. j. 6 As 303/2016 - 37, a ze dne 4. 5. 2017, č. j. 10 As 318/2016 - 46). V dané věci není pochyb o tom, že správní orgán prvního stupně pochybil, neboť formu zavinění ve výrokové části neuvedl. Ani v odůvodnění svého rozhodnutí se k formě zavinění výslovně nevyjádřil. Žalovaný toto pochybení v odvolacím řízení nenapravil. Zbývá posoudit, zda tato vada způsobuje nezákonnost napadených správních rozhodnutí. Soud přitom dovodil, že nikoli, protože s ohledem na znění zákona (jak uvedeno blíže níže v bodu 32) je zřejmé, že v době spáchání přestupku nebylo třeba zavinění provozovatele vozidla zkoumat. Žalobkyní vznesená žalobní námitka tak byla soudem shledána nedůvodnou.

31. Dále žalobkyně namítala neexistenci „správního deliktu dle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu“, a to s ohledem na novelu silničního zákona provedenou zákonem č. 183/2017 Sb. Krajský soud ani tuto námitku neshledal důvodnou. S účinností od 1. 7. 2017 byl zrušen zákon č. 200/1990 Sb., o přestupcích, který obsahoval obecná pravidla správního trestání procesního i hmotněprávního charakteru. Na rozdíl od něj nový předpis – zákon o odpovědnosti za přestupky - neobsahuje skutkové podstaty přestupků. Tyto jsou obsaženy v zákoně č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích. Jednou z podstatných změn nové úpravy správního trestání je, že pojem přestupek nově zahrnuje kromě přestupků v dosavadním slova smyslu také tzv. jiné správní delikty. Obecná pravidla a principy stanovené zákonem o odpovědnosti za přestupky platí společně pro všechny skutkové podstaty přestupků. Dle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu účinného do 30. 6. 2017 se právnická nebo fyzická osoba dopustila *správního deliktu* tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s ustanovením § 10 téhož zákona nezajistila, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Krajský soud při posouzení předmětné námítky vycházel i z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu. Změnou právní úpravy správního trestání v průběhu řízení se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 10. 2004, č. j. 6 A 126/2002-27 a uvedl, že: „...nelze trestat podle starého práva v době účinnosti práva nového, jestliže nová právní úprava konkrétní skutkovou podstatu nepřevzala; analogicky to platí i tehdy, jestliže nová úprava stanoví mírnější sankce za stejné jednání (například nižší výměru pokuty).“ Naplnění skutkové podstaty správního deliktu provozovatele vozidla zůstalo z pohledu správního práva trestným. Pouze z důvodu terminologického sjednocení a zjednodušení právní úpravy správního trestání jsou nadále správní delikty považovány za přestupky bez toho, aby

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

předmětné chování provozovatele vozidla přestalo být sankcionováno a považováno za protizákonné. Námitka žalobkyně tak není důvodná.

32. V další části žaloby žalobkyně zpochybňovala otázku objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla, tedy to, zda s ohledem na přijetí novely zákona o silničním provozu č. 183/2017 Sb. bylo znakem skutkové podstaty přestupku provozovatele vozidla i zavinění, neboť dle jejího názoru tato novela, která ukotvila objektivní odpovědnost provozovatele vozidla při spáchání přestupku, nabyla účinnosti až dne 13. 7. 2017. Pokud by v mezidobí od 1. 7. 2017 do 13. 7. 2017 mělo být, jak tvrdí žalobkyně, znakem skutkové podstaty přestupku provozovatele vozidla dle ustanovení § 125f zákona o silničním provozu i zavinění, jednalo by se o úpravu pro žalobkyni příznivější, neboť jeho zavinění nebylo ze strany správních orgánů zkoumáno. Krajský soud shledal tuto námitku nedůvodnou, a to z následujících důvodů. Zákon o odpovědnosti za přestupky, stejně jako zákon č. 183/2017 Sb. nabyl účinnosti dnem 1. 7. 2017. Počátek účinnosti byl na toto datum stanoven zákonodárcem, jak je patrné z příslušných ustanovení těchto zákonů. Zákon č. 183/2017 Sb. byl vyhlášen ve Sbírce zákonů dne 28. 6. 2017, legisvakční lhůta byla zákonodárcem stanovena kratší, než obvyklých 15 dnů. Dle znění důvodové zprávy byla účinnost stanovena shodně jako účinnost zákona o odpovědnosti za přestupky a zákona č. 251/2016, o některých přestupcích (dále jen „zákon o některých přestupcích“). Právě v souvislosti s přijetím těchto dvou zákonů byl předložen návrh doprovodného zákona – č. 183/2017 Sb. Ustanovení § 3 odst. 3 zákona č. 309/1999 Sb., o Sbírce zákonů a o Sbírce mezinárodních smluv, ve znění pozdějších předpisů sice větou první stanoví, že pokud není stanovena účinnost pozdější, nabývají právní předpisy účinnosti patnáctým dnem po vyhlášení, druhá věta téhož odstavce však umožňuje stanovit lhůtu kratší, vyžaduje-li to naléhavý obecný zájem, nejdříve však dnem vyhlášení zákona. Podmínka vyhlášení zákona před nabytím účinnosti byla v případě zákona č. 183/2017 Sb. splněna. Krajský soud dospěl k závěru, že se jedná o platné a zákonné ustanovení a nic nebrání jeho aplikaci na daný případ. Soud neshledal důvod pro postoupení věci Ústavnímu soudu dle ustanovení čl. 95 odst. 2 Ústavy, neboť nedošel k závěru, že zákon č. 183/2017 Sb. by byl z důvodu protiústavně stanoveného data nabytí účinnosti v rozporu s ústavním pořádkem. Zákon č. 183/2017 Sb., jak již krajský soud shora uvedl, je nutno považovat za tzv. doprovodný zákon, kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o odpovědnosti za přestupky a zákona o některých přestupcích, který nabyl účinnosti taktéž dne 1. 7. 2017. Úmyslem zákonodávce bylo změnit úpravu správního trestání, a to z důvodu nutné systematizace a úplné kodifikace obecné části přestupkového práva. Zákon o odpovědnosti za přestupky a zákon o některých přestupcích vešly v platnost v dostatečném předstihu, již 3. 8. 2016, téměř rok před nabytím účinnosti. Není výjimkou, že tzv. doprovodné normy nabývají účinnosti krátce po, či v den jejich vyhlášení. K této námitce krajský soud uzavírá, že zákon o odpovědnosti za přestupky, zákon o některých přestupcích i doprovodná norma č. 183/2017 Sb. nabyly účinnosti 1. 7. 2017. Není důvod pro aplikaci pro žalobkyni příznivější úpravy, podle které mělo být zkoumáno zavinění provozovatele vozidla, neboť taková úprava nikdy účinná nebyla.
33. Dále soud uvádí, že se neztotožňuje s názorem žalobkyně, že z rozhodnutí nelze seznat, zda je výše uložené sankce zákonná a zda bylo tento druh trestu v předmětné výši možno uložit. Magistrát ve výroku odkázal na § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu (účinného v době spáchání správního deliktu a vydání rozhodnutí správního orgánu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

prvního stupně). Tento stanovoval, že „*Za správní delikt podle odstavce 1 se uloží pokuta. Pro určení výše pokuty se použije rozmezí pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje; pokuta však nepřevyší 10 000 Kč*“. Zákon č. 183/2017 Sb., který novelizoval předešlé znění, v bodě 40 stanovil, že „*V § 125f se za odstavec 2 vkládá nový odstavec 3, který zní: „(3) K odpovědnosti fyzické osoby za přestupek podle odstavce 1 se nevyžaduje zavinění*“. Dosavadní odstavce 3 až 5 se označují jako odstavce 4 až 6.“. Ustanovení § 2 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky stanovuje, že odpovědnost za přestupek se posuzuje podle zákona účinného v době spáchání přestupku; podle pozdějšího zákona se posuzuje jen tehdy, je-li to pro pachatele přestupku příznivější. Žalovaný v napadeném rozhodnutí dospěl k závěru, že v souladu s ustanovením § 112 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky je druh a výměra správního trestu v obou předmětných zněních stejná, a proto se použije dosavadní úprava. Žalobkyně nemůže mít žádných pochyb o stanovené sankci, když se její úprava nijak nezměnila a zůstala stále stejná. Žádná z úprav není pro pachatele příznivější, a proto musí být užitá úprava ve znění účinném v době spáchání správního deliktu.

34. Pokud žalobkyně namítala, že žalovaný nepřihlédl k tomu, zda jsou splněny podmínky pro mimořádné snížení výměry pokuty dle § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky, tak k tomu soud uvádí, že ani tuto námitku neshledal soud důvodnou. Zákon o odpovědnosti o přestupcích, ani správní řád, jakožto *lex generalis*, nevymezují, jak podrobně má správní orgán svá rozhodnutí odůvodňovat, a které skutečnosti musí být v odůvodnění rozhodnutí uvedeny. Správní orgán nemá povinnost v rámci odůvodnění sdělovat, že důvody pro mimořádné snížení výše sankce neshledal. K otázce, jakým způsobem je třeba aplikovat § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky, se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 5. 6. 2018, č. j. 4 As 96/2018 – 45, v němž vyslovil, že „*zákonodárce nekoncepcoval institut mimořádného snížení výměry pokuty jako institut návrhový, a je proto povinností správního orgánu zvážit, zda jsou dány důvody k postupu podle tohoto ustanovení. Tím totiž dojde k naplnění zásady zákonnosti trestání a zásady individualizace sankce. Zároveň však je třeba uvést, že se jedná o mimořádný institut, a není proto i s přihlédnutím k zásadě procesní ekonomie na místě po správních orgánech požadovat, aby v každém jednotlivém případě v odůvodnění rozhodnutí uváděly důvody, pro které neshledaly důvody pro aplikaci tohoto institutu*“ a dále uvedl, že „*právní úpravu obsaženou v § 44 zákona o odpovědnosti o mimořádném snížení výměry pokuty za přestupek by bylo v zásadě možné považovat za ustanovení, které je pro pachatele příznivější, než dříve platná právní úprava, která uložení pokuty pod dolní hranicí sazby stanovené zákonem neumožňovala*.“
35. K námitce žalobkyně, že místo spáchání přestupku nebylo dostatečně vymezeno a parkování na chodníku není vždy zakázáno, soud uvádí, že souhlasí s právním závěrem správních orgánů, že pochybnosti nevzbuzuje místo spáchání přestupku. Dostatečné je dle krajského soudu označení místa spáchání přestupku „*v Mostě, ulice Javorová u bloku 525, v blízkosti restaurace Jalta*“ ve spojení s fotografiemi pořízenými na místě. Dle § 77 zákona o přestupcích platí, že výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, musí mj. obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, druh a výměru sankce. Ostatně, žalobkyně nenamítala, že by skutek mohl být zaměněn s jiným, což je hlavním účelem dostatečně přesného vymezení místa (stejně jako času a způsobu spáchání). Jak vymezil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014 – 39, smyslem přesného vymezení skutku ve výroku rozhodnutí je „*...aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jiným jednáním*“.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

V rozhodnutí, jímž se trestá za spáchaný přestupek, je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt poškozen. To lze zajistit jen dostatečnou konkretizací údajů, které skutek charakterizují. Taková míra podrobnosti je nezbytná pro celé řízení, a to zejména pro vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek, pro vyloučení překážky věci rozhodnuté, pro určení rozsahu dokazování a pro zajištění řádného práva na obhajobu.“ Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014 – 39, uvedl, že místo spáchaní přestupku lze vymezit např. za pomoci uvedení čísla popisného budovy v blízkosti místa spáchaní přestupku, popř. zmíněním v blízkosti stojícího dominantního objektu či za pomoci souřadnic GPS, přičemž vadou výroku není ani neuvedení směru jízdy vozidla. Ve věci sp. zn. 5 As 88/2016 Nejvyšší správní soud akceptoval označení místa spáchaní přestupku „na pozemní komunikaci v Hradci Králové v ul. Pražská (v blízkosti kostela). K pojmu „chodník“ se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 1. 2018, č. j. 6 As 333/2017 – 31, v němž uvedl: „**pojem „chodník“ není v žádném právním předpise definován a nutno tedy vycházet z jeho významu v obecné řeči (srov. ČERNÍNOVÁ, M., ČERNÍN, K., TICHÝ, M. Zákon o pozemních komunikacích. Komentář. Praha: Wolters Kluwer, a. s., 2015. 528 s., str. 269). Pro určení, zda se v konkrétním případě jedná o chodník, nemůže být proto určující ani údaj o způsobu využití pozemku v katastru nemovitostí (který je nadto právně nezávazný), ani obsah pasportu místních komunikací obce, neboť v něm jsou povinně vedeny pouze jednotlivé místní komunikace, zatímco chodník může být též součástí místní či účelové komunikace nebo samostatnou účelovou komunikací. Rozhodující je tudíž pouze faktický stav na místě, který je zcela zřejmý z pořízených fotografií“.** V nyní posuzovaném případě zachycují fotografie nacházející se ve správním spise vydlážděnou plochu s mozaikovou dlažbou, na níž je zaparkované auto žalobkyně, která je z přední části ohraničená zábradlím a ze zadní části pěti parkovacími zábranami včetně zábran betonových, z obou stran lícujících budovou. Z fotografií je patrné, že podél vozidla žalobkyně procházejí chodci. Podle § 53 odst. 2 zákona o silničním provozu *jiní účastníci provozu na pozemních komunikacích než chodci nesmějí chodníku nebo stezky pro chodce užívat, pokud není v tomto zákoně stanoveno jinak.* Z uvedeného je zřejmé, že vydlážděná plocha slouží nikoliv k parkování vozidel, ale jako chodník. Za této důkazní je zjevné, že námitka žalobkyně je toliko účelová.

36. Žalobkyně namítala, že výrok správního rozhodnutí není srozumitelný, neboť neobsahuje údaj o konkrétním ustanovení právního předpisu, které mělo být porušeno. Ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu doslovně stanovuje, že „*Provozovatel vozidla zajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.*“ V nyní posuzované situaci je ve výroku rozhodnutí správního orgánu uvedeno jednak ustanovení § 10 zákona o silničním provozu (odkazující norma) a zároveň je ve výroku ale uvedeno i ustanovení § 53 odst. 2 zákona o silničním provozu, dle kterého „*jiní účastníci provozu na pozemních komunikacích než chodci nesmějí chodníku či stezky pro chodce užívat, nestanoví-li tento zákon jinak*“ a zároveň je uvedeno i ustanovení § 125f odst. 1, § 125f odst. 3 a § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu. Jinými slovy ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je uvedena norma, která měla být porušena řidičem motorového vozidla, a je uvedena i norma, dle které by mohl být řidič sankcionován, zároveň je kromě právní kvalifikace jednání ve výroku popsáno místo, čas a způsob spáchaní deliktního jednání a v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně jsou podrobně uvedeny důvody na to navazující. Uvedená žalobní námitka proto není důvodná.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

37. K obecné námitce protiústavnosti skutkové podstaty správního deliktu provozovatele vozidla a povinnosti upravené v § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu prezentované žalobkyní závěrem žaloby je třeba ze strany soudu opětovně poznamenat, že Ústavní soud České republiky se návrhem na zrušení ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu a na vyslovení protiústavnosti ustanovení § 125f odst. 1 téhož zákona zabýval ve svém nálezu ze dne 16. 5. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 15/16 (dostupném na nalus.usoud.cz), přičemž neshledal nesoulad napadených ustanovení s ústavním pořádkem. Nezbyvá než konstatovat, že ani tato námitka žalobkyně není důvodná.
38. Jestliže žalobkyně namítala nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného a dále brojila proti dotčení svých procesních práv, když žalovaný nevedl společné řízení o více správních deliktech téhož pachatele, tak k tomu soud uvádí, že ani jednu z částí této námitky neshledal důvodnou. Podle Nejvyššího správního soudu je podstatné, aby při souběhu deliktů docházelo k uplatnění absorpce sazeb. V případě podané žalobní námitky ale žalobkyně vůbec netvrdí, že by o druhém z deliktů - přestupku (správnímu deliktu) bylo již rozhodnuto, natož jakým rozhodnutím, jak a jakým způsobem toto rozhodnutí zasáhlo do jejích práv s ohledem na aplikaci výše uvedené zásady. Žalobkyně namítala především dotčení svých procesních práv (právo na společné projednání přestupků), což v kontextu uvedeného není relevantní. Zároveň zcela nedůvodný je s ohledem na výklad Nejvyššího správního soudu i její požadavek na projednání v jediném řízení a na stanovení souhrnného trestu. Právě z tohoto důvodu je uplatněná žalobní námitka nedůvodná a s ohledem na její obsah, resp. žalobkyní tvrzené důvody pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí neshledal soud důvod pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí.
39. Poslední žalobní námitkou byla údajná absence oprávnění obecní policie ke zjištění přestupku. K tomu soud uvádí, že obecní policie je orgánem obce, který zřizuje a zrušuje obecní zastupitelstvo obecně závaznou vyhláškou (§ 1 odst. 1 zákona o obecní policii). Obecní policie je oprávněna, je-li to *potřebné pro plnění jejích úkolů podle zákona*, pořizovat zvukové, obrazové nebo jiné záznamy z míst veřejně přístupných (§ 24b odst. 1 zákona o obecní policii). Jsou-li k pořizování těchto záznamů zřízeny stále automatické technické systémy, je obecní policie povinna informace o zřízení takových systémů vhodným způsobem uveřejnit (§ 24b odst. 2). Působnost obecní policie je vymezena v § 2 zákona o obecní policii, který pod písm. h) umožňuje obecní policii odhalit přestupky a jiné správní delikty, jejichž projednávání je v působnosti obce. Z ustanovení § 86 písm. d) bodu 2 zákona o přestupcích, ve znění účinném do 30. 6. 2017, vyplývá oprávnění obecní policie projednávat přestupky podle zákona o silničním provozu *spáchané nedovoleným stáním nebo zastavením vozidla na pozemní komunikaci, vjezdem do míst, kde je to místní nebo přechodnou úpravou provozu na pozemních komunikacích zakázáno, porušením pravidel o překročení nejvyšší dovolené rychlosti, porušením pravidel jízdy na zvířatech, vedení a hnání zvířat na pozemní komunikaci, pohybem chodce na pozemní komunikaci odporujícím pravidlům provozu na pozemních komunikacích, nedovoleným způsobem použití lyží, kolečkových bruslí a podobných prostředků na chodníku a nedovoleným vedením jízdního kola nebo jízdou na něm v rozporu s pravidly provozu na pozemních komunikacích a porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích ostatními řidiči nemotorových vozidel* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 6. 2018, č. j. 10 As 15/2018 – 38). Z uvedeného je zřejmé, že i tato žalobní námitka je zcela nedůvodná.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

40. S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že neshledal žalobkyní tvrzené porušení právních předpisů vedoucí ke krácení jejich práv. Žalobu soud v mezích uplatněných žalobních bodů vyhodnotil jako nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
41. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 30. prosince 2019

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.